

Motion

1976/77:1450

av herr Wärnberg

med anledning av propositionen 1976/77:93 om beskattning av ränta på vinstandelslån, m. m.

I propositionen föreslås regler för beskattning av ränta på den nya form av lån som vinstandelsbevisen utgör. Själva formen att tillföra företagen nytt kapital är intressant, och detta nya tillvägagångssätt kan innebära att kapitalanskaffningen underlättas beträffande externt kapital.

I princip har jag ingenting att invända mot de beskattningsregler som föreslås i propositionen. I likhet med vad föredragande statsrådet anfört på sidorna 21–24 i propositionen anser jag emellertid att en obegränsad avdragsrätt för ränta på ifrågavarande lån kan leda till uppenbara missbruk. De i propositionen föreslagna spärrarna förefaller inte tillräckliga för att förhindra det befärade missbruket. Detta gäller i första hand fåmansbolagen och deras delägare.

Med anledning av förslag från företagsskatteberedningen, som konstaterat uppenbara missbruk, beslöt riksdagen på våren 1976 om skärpta skatteregler för fåmansbolagen och delägarna. De åtgärder som föreslogs och antogs av riksdagen var dels ökad uppgiftsskyldighet, dels åtgärder för att eliminera ett konstlat tvåpartsförhållande mellan bolaget och ägare/ägarna kunde användas till skatteundrandragande.

Jag anser nu att en ny väg kan öppnas till obehörig skattevinst genom att propositionens förslag möjliggör ett kringgående av dubbelbeskattningen och ger möjlighet till ökat laborerande med vinstmedel. Den 50-procentiga spärr som föreslås i propositionen anser jag inte tillräcklig för att förhindra missbruk. Följande exempel kan anföras. Inför en försäljning av ett företag kan således den tilltänkte nye ägaren tillförsäkras förmånliga vinstandelslån, och försäljaren kan samtidigt kvarligga med samma förmånliga papper. Realisationsvinstbeskattningen torde endast undantagsvis kunna rätta till sådana missförhållanden.

Enligt min mening bör alltså företag ej medgivas avdragsrätt för rörlig ränta på sätt som föreslås i propositionen på lån från fåmansbolagsdelägare eller andra med intressegemenskap med delägarna, även om vinstandelslånen till mera än 50 procent skulle vara placerade hos andra fristående personer.

Något behov kan inte anses föreligga för vinstandelslån från ägaren. Det kapital som tillföres företaget på detta sätt är i praktiken internt kapital, som kan tillföras fåmansbolaget utan de nya finansieringsformer som nu föreslås.

Av propositionen framgår ej klart om det föreligger uppgiftsskyldighet för företaget att uppge vem som på angivet sätt uppburit ränteintäkter. Jag anser

att en sådan uppgiftsskyldighet är nödvändig och att bestämmelse härom bör införas i vederbörlig lagtext. Vederbörande utskott bör ges i uppdrag att utarbeta erforderlig lagtext.

Med stöd av det anförda hemställas

att riksdagen vid behandlingen av propositionen 1976/77:93
beslutar

1. att rätt till avdrag för rörlig ränta å vinstandelslån ej medges om räntemottagaren tillhör den personkrets som upptagits i propositionens förslag till anvisningar till 41 c § b),
2. att uppgiftsskyldighet skall föreligga för utgivna räntor som företag har avdragsrätt för.

Stockholm den 21 mars 1977

ERIK WÄRNBERG

